

E

A. Pogorelski
De ZWARTe
KIP
of het volk
onder
de grond

A. Pogorelski

De ZWARTe

KIP

of het volk

ONDER

de grond

DE ZWARTE KIP
OF HET VOLK ONDER DE GROND

Antoni Pogorelski

Vertaald uit het Russisch door Ineke Zijlstra-Nanninga

Proeflezer: Ekrem Dursun

Illustrator: Ivanna Hodak

Uitgevers Maxim Hodak & Max Mendor

© 2021, Uitgeverij Glagoslav

www.glagoslav.com

ISBN: 978-1-914337-08-6

Voor het eerst gepubliceerd in Nederland
door Uitgeverij Glagoslav in juni 2021

Op dit boek rust copyright. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever, noch anderszins worden verspreid in een andere band of omslag dan die waarin het is gepubliceerd, zonder dat een soortgelijke voorwaarde, inclusief deze voorwaarde, aan de volgende afnemer wordt opgelegd.

A. Pogorelski

De ZWARTe

KIP

of het volk

onder

de grond

Een jaar of veertig geleden - dit sprookje is geschreven in 1829 - stond op het Vasili-eiland in Petersburg een jongensinternaat. Veel mensen herinneren zich dat waarschijnlijk nu nog heel goed, al bestaat het gebouw waarin het internaat gevestigd was niet meer en lijkt het gebouw dat er voor in de plaats gekomen is totaal niet op het vorige. Ons Petersburg stond toen al in heel Europa bekend om haar schoonheid, maar het was nog lang niet zo mooi als het nu is. Toen waren de boulevards van het Vasili-eiland nog geen gezellige en schaduwrijke lanen. In plaats van de prachtige trottoirs van nu lagen er wat vermolmde planken die tot een soort houten vlonders in elkaar geflanst waren. De Izaäkbrug was nog smal en hobbelig, wat een verschil met nu, en ook het Izaäkplein zelf leek niet op wat het tegenwoordig is. Tussen het standbeeld van Peter de Grote en de Izaäk Kathedraal liep een kanaal. De bomen bij de Admiraliteit stonden er nog niet. Kortom, het Petersburg van die dagen was niet wat het nu is. Steden hebben trouwens het voordeel dat ze, in tegenstelling tot mensen, soms mooier worden met de jaren. Maar daar gaat het nu niet over. Misschien zal ik jullie een andere keer nog eens uitgebreid vertellen over de veranderingen die Petersburg ondergaan heeft tijdens mijn leven. Laten we nu teruggaan naar het internaat dat zo'n veertig jaar geleden op het Vasili-eiland stond.

Het huis dat, zoals ik al zei, er nu niet meer staat, telde twee verdiepingen, een Hollands pannendak en een houten veranda aan de straatkant. Vanuit de hal liep een nogal steile trap naar de bovenverdieping waar zich een stuk of acht, negen kamers bevonden. Aan de ene kant woonde de kostschoolhouder en aan de andere kant lagen de klaslokalen. Beneden, aan de rechterkant van de hal lagen de slaapzalen voor de kinderen, aan de linkerkant woonden twee stokoude Hollandse vrouwtjes, die allebei al over de honderd waren en tsaar Peter de Grote nog met eigen ogen gezien, ja, zelfs met hem gesproken hadden.

Een van de dertig of veertig leerlingen van het internaat was een jongetje dat Aljosja heette. Hij was toen dit verhaal speelde hooguit negen of tien jaar oud. Zijn ouders woonden heel ver van Petersburg en hadden hem twee jaar daarvoor naar de hoofdstad gebracht. Ze hadden hem bij het internaat afgeleverd en waren teruggegaan naar huis, nadat ze het afgesproken bedrag voor enkele jaren vooruitbetaald hadden. Aljosja was een slim en lief jongetje, hij kon goed leren en iedereen hield van hem en was aardig voor hem. Maar ondanks dat vond hij het vaak saai in het internaat en soms was hij ook verdrietig. Vooral in het begin had hij het moeilijk met het idee dat zijn ouders niet bij hem waren. Maar daarna raakte hij beetje bij beetje aan de situatie gewend en waren er zelfs momenten dat hij het een stuk leuker vond met zijn vriendjes op de kostschool dan bij zijn ouders thuis.

De dagen waarop hij les had waren gezellig en vloegen voorbij. Maar op zaterdag maakten al zijn vriendjes haast om naar huis te gaan. Dan voelde Aljosja heel scherp hoe eenzaam hij was. Op zondag en op feestdagen was hij de hele dag alleen en troostte hij zich met het lezen van boeken die hij van de onderwijzer uit zijn kleine bibliotheek mocht lenen. De onderwijzer kwam oorspronkelijk uit Duitsland en in die tijd waren Duitse ridderromans en tovenaarsverhalen nogal in de mode. De bibliotheek waar Aljosja gebruik van maakte stond vol van dit soort boeken.

Dus kende Aljosja als tienjarige al de heldendaden van roemrijke ridders uit zijn hoofd, zoals die in de romans beschreven waren tenminste. Hij hield ervan om op die lange winteravonden, op de zondagen en andere vrije dagen in gedachten naar die lang vervlogen tijd te reizen... Vooral in de vakanties, wanneer hij lang gescheiden was van zijn vrienden en hele dagen in zijn eentje doorbracht, zwierf zijn kinderlijke fantasie door ridderkastelen, door griezelige ruïnes of door donkere, ondoordringbare wouden.

Ik vergat jullie te vertellen dat bij het gebouw een vrij grote binnenplaats hoorde, die van de steeg ernaast gescheiden werd door een schutting van scheepsplanen. De deur naar de steeg was altijd op slot en het was Aljosja nog nooit gelukt in die steeg komen, terwijl hij er verschrikkelijk nieuwsgierig naar was. Iedere keer wanneer hij in de pauze mocht buiten spelen, was het eerste wat hij deed naar de schutting rennen.

Geschreven in 1829 en door Lev Tolstoj geciteerd als een favoriet uit zijn kindertijd; *De Zwarte Kip of het volk onder de grond* is een fantasierijk en zeer toegankelijk sprookje met een tijdloze morele boodschap.

Het verhaal gaat over Aljosja, die zijn weekenden eenzaam doorbrengt op een jongensinternaat in Sint-Petersburg. Op een dag redt hij zijn lievelingskip uit de handen van de kokkin, waarna de kip 's nachts aan zijn bed komt en hem meeneemt naar een ondergronds koninkrijk. Het zwarte kippetje blijkt de minister te zijn van de koning, en omdat Aljosja zijn leven heeft gered, mag hij een bijzondere wens doen...

Antoni Pogorelski (1787-1836) is het pseudoniem van graaf Aleksej Aleksejevitsj Perovski, een Russische prozaïst met een rijke staat van dienst voor zowel zijn vaderland als voor de Russische literatuur. Gedurende zijn militaire dienst als vrijwilliger tijdens de Vaderlandse Oorlog verbleef Pogorelski enige tijd in Duitsland. Daar verdiepte hij zich in de Duitse Romantiek, welke een grote invloed heeft gehad op zijn eigen creativiteit. Na zijn pensioen vestigde Pogorelski zich in Sint-Petersburg om zich te ontfermen over de opvoeding van zijn neefje, graaf Aleksej Konstantinovitsj Tolstoj, voor wie hij dit sprookje heeft geschreven.

GLAGOSLAV PUBLICATIONS
ISBN 978-1-914337-08-6
TILBURG, NEDERLAND

